

EL

MAGAZÍN

Núm. 338

Divendres, 19 de juliol de 2024

MÚSICA

Una exposició commemora la figura de Xesco Boix 40 anys després de la seva mort

CUINA

De com preparar un exquisit plat de lluç en salsa verda

EMMA VILARASAU

'Casa en flames' és com la primera comèdia que faig; i ha estat molt divertit"

ENTREVISTA

EMMA
VILARASAU

“Poder tornar al cinema, tornar amb aquesta pel·lícula, tornar amb aquest personatge, és un regal immens”

Entrevistem Emma Vilarasau amb motiu de l'estrena als cinemes de 'Casa en flames', de Dani de la Orden, que rep elogis unànimes de crítica i públic i ja és la tercera més vista en català dels últims deu anys. Veterana dona de teatre, popular per papers televisius a les sèries de TV3 'Nissaga de poder' (1996) o 'Ventdelplà' (2005), col·labora ara amb el cineasta barceloní del díptic format per 'Barcelona, nit d'estiu' (2013) i 'Barcelona, nit d'hivern' (2015). Vilarasau, que compta amb escasses incursions cinematogràfiques, excel·leix a 'Casa en flames' entrant en el paper de la Montse, una mare que ha dipositat totes les seves esperances a reunir la seva família un cap de setmana d'estiu a la casa que tenen a Cadaqués i que no vol que ningú li esguerri els plans.

Text: Joan Millaret i Valls
AMIC

Com és aquesta mare que vol reagrupar la seva família al preu que sigui?

Aquesta mare té una necessitat important de tornar a tenir la seva gent a la vora –els seus fills, la seva família– i tornar-se a sentir una mica necessària per algú. Intenta que aquesta trobada surti bé, sigui com sigui. A mi el Dani em va dir quan em va oferir el paper, “aquesta dona té una depressió, però no vull que es vegi, està a sota de tot el que fa”. Per tant, ella no pot renunciar a aquest cap de setmana, li ha costat molt muntar-lo, és impossible renunciar-hi. Passa un fet que faria renunciar a aquest cap de setmana, però no pot, és superior a ella, necessita tornar-los a tenir. I després necessita ser útil, necessita que la tinguin en compte, necessita que li valorin una mica el que ha fet. I com que això no es produeix, doncs tot va cap avall. Tots tenen els seus problemes, que déu-n'hi-do, i tot va petant per tots cantons. És un vaixell que s'enfonsa i no hi ha manera de mantenir-lo bé.

Com s'ha preparat per a aquest paper tan difícil, ple de matisos, de registres?

Sí, amb tantes capes, tantes cares... Bé, doncs anar fent seqüència a seqüència i tenint molt clar

“Aquesta mare té una necessitat important de tornar a tenir la seva gent a la vora –els seus fills, la família– i tornar-se a sentir una mica necessària per a algú. Intenta que la trobada surti bé, sigui com sigui”

el fil interior de saber què significa per a ella tot. I vam assajar, també vam improvisar. El Dani és molt d'improvisar. Això també ens ha ajudat a fer un molt bon equip, tots, és un repartiment meravellós, tothom està molt bé, és molt fàcil, molt agradable

treballar-hi. A més, la pel·lícula són seqüències llargues, seqüències corals, que no és normal. És un format de pel·lícula diferent, perquè normalment les seqüències són seqüències de dos. Jo, que normalment no m'agrado, que quan vas a veure una cosa que has fet sempre estàs espantada pel que pugui ser, quan la vaig veure vaig pensar, “doncs, mira, no està malament”.

Més enllà del retrat d'aquesta mare singular també veiem que és un retrat familiar amb ingredients teatrals?

Sí, sí. Perquè és una família en una casa. Hi ha algunes escenes exteriors, però, bàsicament, tot passa allà dins. I és aquesta família de la burgesia catalana que no se sap dir les coses, que no es diuen, que tots pensen en ells, que són incapaços de posar-se en el lloc de l'altre. I que són una mica tòxics tots plegats. El que passa és que te'ls acabes estimant perquè també són molt entranyables. Perquè no és que siguin mala gent, sinó que simplement no en saben més. I la vida els supera a tots.

Aquesta pel·lícula familiar farcida de retrets ens recorda una obra de teatre com *Agost*, de Tracy Letts, que vostè també ha representat als escenaris?

És que totes les famílies s'assemblen. Els problemes en les famílies acaben sent molt semblants, els pares amb els fills, els germans, els nets. De fet, les obres de teatre de temàtica familiar, com un sopar familiar, és diana segur, perquè sí, perquè és que totes les famílies tenen molt de suc. I si està ben escrit i ben fet, encara millor. A més, connecten amb la gent perquè pares en tenim tots, germans també, tots hem viscut trobades familiars nefastes. I bé, hi ha alguna cosa que ens connecta. Però penso que, tot i que les famílies s'assemblen, no sé si en una burgesia d'un altre lloc, la burgesia madrilenya per exemple, s'expressaria igual que en aquesta pel·lícula que és burgesia catalana. Perquè totes tenen les seves característiques, són diferents.

***Casa en flames* és una comèdia, però sembla també un drama, no?**

És una barreja. Jo crec que té aquest to tan difícil de trobar i tan bonic quan es troba. És una comèdia-drama. Perquè quan agafes una mica d'emoció de seguida t'ho trenquen amb una situació més de comèdia. Però ni la comèdia és estafeta ni el drama és pesant. Les dues coses conviuen bé. I té un to que costa de trobar en el cinema espanyol, potser és un to difícil, potser és més de cinema francès. És bonic, realment, es manté en aquesta línia i aconsegueix mantenir un equilibri important. No decau mai cap a una banda ni cap a l'altra. I bé, no és fàcil aconseguir això i crec que el Dani ho ha aconseguit. I està molt bé.

Tenint en compte el seu paper esplèndid a *Casa en flames*, sobta la seva poca presència en el cinema. Com ha estat això?

No ho sé. Ha anat així. No és que jo hagi tingut mil ofertes que hagi rebutjat, evidentment, sinó que, potser, en algun moment de la meua vida potser hauria d'haver pres una decisió i anar-me'n a Madrid i no ho vaig fer, perquè tenia els nens petits i perquè no em venia de gust. Potser, no ho sé. Ha anat així. No sé dir-te el perquè.

Hi ha alguna semblança del seu paper a *Casa en flames* amb la mare patidora del film *Els sense nom* (1999, Jaume Balagueró) en un registre cinematogràfic completament diferent?

No crec que tinguin res a veure. Aquella era una pel·lícula de terror i la situació d'aquella mare era terrorífica. Entrava dins d'un altre gènere i era molt més intensa. En aquesta hi ha molts punts de comèdia i el drama mai és pesant. Aquell paper era d'una gran profunditat. No tenen res a veure. Després també vaig fer una altra pel·lícula, que vaig estar molt feliç de fer-la, i que va ser l'última de Fernando Fernán Gómez, *Para que no me olvides* (2005, Patricia Ferreira), on hi havia una altra mare que perdia el seu fill, allà també era mare i filla, i era també un *dramón*. Jo crec que *Casa en flames* és com la primera comèdia que faig. I ha estat molt divertit.

Com ha estat treballar amb un cineasta com Dani de la Orden?

Treballar amb el Dani ha sigut molt bonic. Als assaigs em vaig acollonir perquè demanava molta improvisació. Jo pensava, “Déu meu, no hem de seguir un guió o què?”. És una mica caòtic, però en el rodatge el veies superconcentrat, amb la seva libreta de notetes, sempre proposant alguna cosa que havia pensat durant la nit, alguna cosa nova a fer. No sé si hi ha alguna persona amb 35 anys, com té ell, que hagi fet 11 pel·lícules com ha fet ell. Té el cinema a les venes. I com a persona és un amor. Tot i el seu caos.

I com ha estat rodar una pel·lícula amb un repartiment espectacular que compta amb actors com Enric Auquer, Clara Segura o Maria Rodríguez Soto?

Es va fer un equipàs. Vam assajar dues setmanes abans de rodar. La primera setmana vam rodar en exteriors i coses així més disperses. I la segona setmana ja ens vam tancar a la casa i es va produir allò que passa quan treballes amb bons actors, que sempre hi són, que sigui la presa de qui sigui els altres sempre hi són. No és allò de dir “jo ja he fet la meua presa i me'n vaig” sinó que, sempre, tothom donava el cent per cent, que l'escolta era molt bona. Ens vam començar a fusionar. I tot i que som actors molt diferents, tots, vam començar a agafar coses els uns dels altres. Al final, érem una família, absolutament. Després, clar, tenint Clara Segura, tenint Alberto San Juan, tenint Enric Auquer, tenint Maria Rodríguez Soto... I Macarena García, que és una persona meravellosa, plena de llum. Vam passar situacions difícils, tots, de rodatges de nit, de molt de fred, amb vestidets d'estiu, però mai va haver-hi una situació difícil, sempre tot es treia amb sentit de l'humor. Vull dir que va ser un rodatge molt bonic.

Com a dona de teatre, sobretot, com es pren aquest festeig puntual amb el cinema?

Molt bé. Miri, aquesta pel·lícula és un regal, és un regalàs. Perquè aquest any he fet 65 anys i jo tinc una carrera de 40 anys de professional, porto moltes obres a l'esquena. I crec, penso, que tot el que em vingui a partir d'ara és un regal que se'm fa. I poder tornar al cinema, tornar amb aquesta pel·lícula, tornar amb aquest personatge, és un regal immens. I és com ho he viscut, i com ho estic vivint, perquè els passis de la pel·lícula són tots molt bonics. Doncs, un regal, un regal per mi.

Precisament li volia preguntar sobre aquesta qüestió, sobre les dificultats per trobar papers per a actrius madures?

“Sí. És molt complicat, a partir d'aquesta edat no s'escriuen papers. És una cosa que crec que està començant a canviar. I estaria bé que canviés. Perquè no només tenen coses importants a dir i a viure persones d'aquesta edat, sinó que, tard o d'hora, hi arribareu tots, a aquesta edat. Potser estaria bé tenir algun referent. Tenim molts referents dels vint, dels trenta, dels quaranta, i d'aquesta edat, no. Què diuen les dones a aquesta edat? I els homes? Què els passa, què passa quan t'enfrontes, a una edat bastant madura, que et dius “em queden quinze anys al davant”, què et passa, no? Tothom hi arribarà. Estaria bé que algú ho pogués escriure i tenir un referent de què se sent o es viu a aquesta edat. Suposo que canviarà amb el temps. Està canviant, eh, però serà lent.

Enhorabona per aquest gran paper en una pel·lícula destinada a ser una de les més importants del cinema català d'enguany.

A veure si és veritat. Esperem. I que la gent la vagi a veure en versió original, sobretot. Això també s'hauria de dir, perquè s'ha doblat al castellà i estaria bé veure-la en versió original. Perquè és bilingüe, perquè és important en la pel·lícula, ja que és una trama més on els personatges es parlen en català i castellà. I anul·lar això, doblant-ho tot al castellà, que s'ha exigit per les plataformes, crec que és un error. Per favor, que la gent la vegi en versió original.

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

El retorn de Donald Trump

La victòria de Trump a les properes eleccions nord-americanes sembla inexorable. És com si els astres s'haguessin alineat perquè la victòria fos incontrovertible. No es pot negar la seva capacitat i de tot l'entorn comunicatiu que li dona suport per mantenir-lo viu políticament després de l'aixecament dels seus una vegada va perdre les darreres eleccions. L'atac al Capitoli hauria acabat amb el futur polític de qualsevol que no fos ell. La via penal se n'hauria ocupat. La capacitat de sobreposar-se, gràcies als jutges amics que ell va nomenar en el seu moment, ha resultat increïble. El garantisme jurídic als Estats Units permet que es presenti algú, i sigui president, condemnat i amb multitud de casos oberts en la via penal. La possibilitat de recórrer al victimisme, de fer-se el perseguit, li ha assegurat el suport d'uns seguidors abduïts, acrítics i sembla que amb expansió. Val a dir que l'actitud del Partit Demòcrata resulta incomprensible ja que semblen els principals interessats que Trump no tingui competidor. L'espectacle d'un envellit i poc centrat mentalment que va exhibint Biden porta a una inevitable abstenció progressista. Encara que hi hagués un relleu a darrera hora, ja no se serà a temps d'aixecar una candidatura creïble i il·lusionant per a l'Amèrica més liberal.

Per si no n'hi havia prou, l'atemptat de fa uns dies acaba de reblar el clau del victimari trumpista, tan abonat a explicacions paranoiques i conspiratives. No hi fa res que l'atacant fos un *friqui* soli-

tari de militància republicana. Encara s'acabarà acusant la presidència actual pels molts errors de seguretat evidenciats. Un atemptat que per centímetres no va acabar en tragèdia i que algú molt mal pensat podria creure en un intent de repetir l'atemptat de a Bolsonaro just abans de les eleccions de 2018 i que va servir per reblar la seva victòria al Brasil. En termes esportius, l'ha acompanyat la "sort dels campions". Es fa difícil de creure en el concepte de premeditació per a una acció tan arriscada. En tot

Creixeran les desigualtats amb l'aplicació de mesures liberalitzadores que són econòmicament i socialment excloents

cas, li ha sortit molt bé i les fotografies del moment posterior s'han convertit ja en icòniques. Mentrestant, cap resposta política a tot plegat per part del Partit Demòcrata i tot en les mans del que decideixi un home tan envellit que dubtosament sap i entén el que s'està jugant.

I és que a les eleccions de novembre es juga molt la població dels Estats Units, ja que es tornaran a posar en pràctica mesures liberalitzadores que són econòmicament i socialment excloents, que augmentaran la desigualtat i deixaran milions de persones sense la

misèrrima atenció pública d'aquell país. Es reprendrà una *guerra cultural* que significarà una reculada en el reconeixement de les minories, en la garantia d'una informació adequada i les falsejats i les teories terraplanistes ja no només camparan lliurement, sinó que es convertiran en *veritats oficials*. La polarització del país, com ja vam veure fa quatre anys, pot acostar a una autèntica dinàmica de guerra civil interna. Els discursos de tints totalitaris i la criminalització dels moviments migratoris no faran sinó augmentar als Estats Units i al món. De fet, els efectes en el món global seran no grans, sinó demolidors. Gran part de la nova extrema dreta europea viu en l'entorn ideològic i en l'estratègia política de Trump. Els vincles amb la Rússia de Putin són evidents. La guerra d'Ucraïna no acabarà bé pels ucraïnesos i el futur de la Unió Europea quedarà obertament entredit. Als enemics interns i externs habituals s'hi sumaran uns Estats Units que deixarà el continent europeu fora de l'equació de la geopolítica mundial. També Israel es lliurarà de les pressions per a la moderació que els feia Biden. El brutalisme s'imposarà en les relacions internacionals així com una gestualitat exagerada que no prefigura res de bo. Les tensions augmentaran perquè les estratègies d'*home boig* acostumen a ser desestabilitzadores per definició. En el que passi d'aquí al mes de novembre als Estats Units ens hi juguem molt tots. La llàstima és que la majoria no podem fer més que d'observadors.

Llorenç Capdevila

DE REÜLL

Aprendre

Estiu. Un altre final de curs. En el meu cas, ja en són trenta com a docent. Aviat està dit! Trenta cursos que em donen certa perspectiva i vull pensar que un xic d'autoritat. Trenta cursos en què m'he dedicat de gust a aquesta feina (com encara penso fer uns quants anys més), i al llarg dels quals sempre he defensat que –parafraejant Gregorio Luri– és millor un bon mestre que un bon mèto-

de. Els docents que tenim força més vida professional al darrere que per endavant, aquells que fa anys que ens dediquem a bregar amb alumnat de Secundària, no podem evitar, encara que sigui de tant en tant, enyorar l'època en la qual tothom tenia clar què havien d'aprendre els adolescents quan anaven a l'institut. No dic que creguem que aquella època fos millor, però sí que aleshores tot era més fàcil de gestionar, perquè tenir les

responsabilitats clares sens dubte en facilita l'execució. Tampoc no dic que aquesta feina hagi de ser fàcil, ni tan sols que abans ho fos, però sí que ho era més que ara, en aquest mar de rúbriques, competències clau, indicadors d'avaluació per competències transversals, dimensions i àmbits d'aprenentatge en què avui estem immersos els qui ens dediquem a l'ofici apassionant que és la docència.

En aquests trenta anys hem anat d'un extrem a l'altre. Hem passat d'un temps en què es parlava d'ensenyament, a un altre en què s'està parlant, sobretot, d'educació; d'un temps en què l'única responsabilitat del professorat de Secundària era transmetre uns continguts, a un altre en què el benestar emocional de l'alumne s'ha convertit en l'eix del procés d'educació i aprenentatge; d'un temps en què el professor amb prou feines se sabia el nom dels alumnes, a un altre en què en coneix l'arbre genealògic; d'un temps en què es treballava amb llibres de text, a un altre en què es

fomenta el treball globalitzat a partir de projectes temàtics; d'un temps de suspensos i molt deficients, a un temps de no assoliment; d'un temps de tenir por d'alguns professors, a un altre en què es perd fàcilment el respecte; d'un temps, en fi, en què el programa de cada matèria estava clar, a un altre en el qual s'han anat imposant els continguts transversals i s'han desdibuixat les matèries. No ho crítico. Ho constato i, en tot cas, ja serà la societat del futur qui valorarà el resultat dels canvis.

Caldrà valorar, doncs, si anàvem més bé quan ens centràvem en l'aprenentatge d'uns continguts concrets, sense donar importància a l'aplicació pràctica en l'entorn ni tenir en compte l'estat emocional de l'alumne; o bé és millor que l'adolescent participi en dinàmiques grupals, pràctiques, transversals i, si pot ser, divertides, d'avaluació imprecisa i resultat incert.

La idoneïtat, com sempre, segurament seria trobar un equilibri entre els extrems.

LLIBRES

NOTES DE LECTURA

Núria Tomàs i Mayolas

El dibuix d'observació com a eina de coneixement

El servei de publicacions de l'Ajuntament de Barcelona té una interessant col·lecció de *Carnets de voyage* (quaderns de viatge) de la ciutat, on dibuixants de renom d'estils gràfics diversos ens proposen descobrir-hi els racons més singulars.

Un dels darrers quaderns publicats, però, és ben especial: els autors i les autores dels dibuixos són alumnes de cinquè i sisè de Primària de 19 escoles de Barcelona que participaren en un concurs de dibuix ràpid organitzat per l'Escola del Mar, d'Horta Guinardó, i l'Escola Baixeras, de Ciutat Vella, que volgueren celebrar la coincidència del seu centenari amb un gran esdeveniment i comptaren amb la complicitat del Consorci d'Educació de Barcelona.

La dinàmica del concurs la proposà l'Escola del Mar, que ja té la tradició d'organitzar-ne un cada any implicant-hi tots els cicles d'Infantil i Primària. L'equip docent procura que l'art estigui ben present en tot el

que fan, manté viva l'essència de la pedagogia de Pere Vergés (Barcelona, 1896-1970), que fou director del centre durant dècades.

En aquesta ocasió, de

març a juny de 2022, més de cinc-cents nens i nenes equipats amb una carpeta, un paper d'aquarel·la gruixut i un retolador negre permanent sortiren a voltar pels carrers per capturar edificis significatius, parcs, places, escultures, monuments, fonts, portals i tota mena de detalls que no escaparen a la seva mirada atenta i minuciosa. Un cop retornats a l'aula, acabaren el seu dibuix amb un toc d'anilines de colors.

Per a la publicació, un jurat format per professionals de l'art, l'educació i l'edició seleccionà 100 dibuixos, els que millor plasmaven els 10 districtes barcelonins, i s'encarregà a l'escriptora Bet Isasi-Isasmendi Jordà la redacció d'uns petits textos per acompanyar-los que són com una veu que fa de guia, pàgina a pàgina.

El resultat és un quadern entranyable que ens redescobreix la ciutat a través dels ulls dels infants i ens fa adonar del potencial que té el dibuix d'observació en l'aprenentatge: per dur a terme l'activitat, els nens i nenes van haver d'aturar-se a interpretar el que veien, escollir un punt de vista, i, un cop realitzada la primera línia, anar establint una interrelació entre els elements representats en un espai pla i delimitat com és un full en blanc.

Dibuixar genera coneixement i estructura el pensament, no és poca cosa!

LES ESCOLES DE BARCELONA DIBUIXEN LA CIUTAT

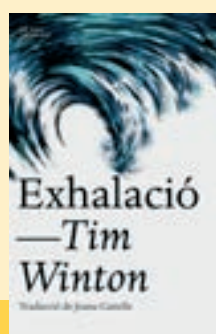
Textos: Bet Isasi-Isasmendi Jordà
Dibuixos: Nens i nenes de 19 escoles de Barcelona
Editorial: Ajuntament de Barcelona
Lloc i any d'edició: Barcelona, 2023
Pàgines: 108

NOVETATS EDITORIALS

'Enfosquiment'
Jordi Amor
La Magrana

Va debutar amb *El forat* i amb el Premi Documenta de 2016, i ara Jordi Amor torna amb una novel·la que parla de situacions molt actuals: pisos compartits amb estranys, pressió a la feina que s'allarga fora de la feina, aspiracions frustrades... I enmig, el protagonista, en Sergi, aparentment formal però que amaga una altra vida. I els companys de pis el volen fer fora.

'Exhalació'
Tim Winton
L'Altra Ed.

Potser llegireu aquesta novel·la prop del mar però segur que amb onades més petites que les que descriu un dels autors australians contemporanis més destacats. La història de dos adolescents, l'introvertit i el *bad boy*, que trobaran a la platja un surfista veterà, sempre a la recerca de l'onada gran i perfecta. Els seduirà el personatge, i també l'adrenalina del risc.

'Adolphe'
Benjamin Constant
Ed. de la Ela Geminada

Un gran clàssic de la literatura francesa. Adolphe, un aristòcrata jove, s'enamora d'Ellenore, una dona més gran que ell i ja en una relació. Constant parla de la culpa i de l'amor. El text de la novel·la, traduït per Gemma Vilanova, s'edita conjuntament (com es va fer a França l'any 1923) de *Reflexions sobre la tragèdia*, una teoria d'aquest gènere i de com parla de l'ànima humana.

'Menorca, l'illa somiada'
Xavier Moret
Pòrtic

Potser alguns de vosaltres hi fareu cap, aquest estiu. O us agradaria anar-hi en alguna altra ocasió. Per passejar-se per Menorca tot llegint, res millor que fer-ho de la mà de Xavier Moret, periodista i escriptor que ha donat moltes voltes pel món però sap que, sovint, no cal anar gaire lluny de casa per trobar un paradís. La seva història, els paisatges, els llocs i la gent en un llibre d'estiu.

'Guia-cicerone de Barcelona' Antoni de Bofarull / Llibres de l'Índex

Una guia de Barcelona, sí. Però no de la Barcelona d'avui sinó de la ciutat de l'any 1847. Antoni de Bofarull la va escriure per a un visitant inquiet de la seva època, i per a nosaltres ens és tan desconeguda aquella Barcelona com per a ell. La podem llegir com si anéssim de visita a un lloc desconegut, amb l'atractiu que aquella Barcelona ha deixat rastres en l'actual.

8è CONCURS NARRATIVA CURTA LA GRALLA

SOBRE EL REDESCOBRIMENT DEL SEXE, O SOBRE LLOPS DISFRESSATS DE XAIS O SOBRE... QUÈ COI ESTIC FENT?

Núria Martínez Gibert Sant Esteve de Palautordera

Il·lustracions: Maria Peix

En els primers mesos després del divorci vaig centrar-me en la meua vida, les meves coses, la meua família, la meua feina... no hi havia lloc per a res més, potser per a algun cafè amb alguna amiga, i prou. I no només no hi cabien, sinó que eren automàticament rebutjats, els homes i la possibilitat d'una nova relació cada vegada que algú m'ho plantejava; plantejament que, per altra banda, em va venir solament per dos homes, que per la seva professió vaig haver de parlar amb ells sobre el divorci; ets jove, pots refer la teua vida, deien, com si la meua vida estigués desfeta, com si no tingués família, feina, obligacions, aficions, distraccions... en resum, com si no fos una vida plena, i sí que ho era, i sí que ho és, simplement sense marit.

Però això van ser només uns mesos, perquè de cop i volta, i sense previ avís i a un nivell desconegut per mi, va aparèixer el desig sexual; no el de tenir un home al costat, sinó un mascle; no un company de camí, no; un mascle.

Ja em consolava soleta ja, però no era suficient, la cremor augmentava i el desig m'acompanyava insistentment tot el dia: a casa, a la feina, al carrer, prenent cafè amb les amigues... Sempre, a tothora, contínuament... I creixia. I em vaig adonar, com si d'una il·luminació es tractés, que podia tenir sexe amb algú que no fos el meu ex. Però no volia ficar, de cap de les maneres i sota cap concepte, un home a la meua vida. I com que alguna cosa havia de fer, vaig començar a prendre decisions.

Capítol 1. Marcel

Només haver tingut una parella sexual, una vida dedicada als altres sense temps ni ganes per cuidar-me i tres embarassos, em van fer pensar que només podria tenir sexe pagant. I vaig quedar amb el Marcel. La primera vegada que estaria amb algú que no era el meu ex. En els dies previs, els nervis no em deixaven viure, pensava en ell a tothora, i fins i tot vaig escriure un text eròtic imaginant la trobada.

Ell em va prometre tacte, que em cuidaria, que estaria per mi al cent per cent, i jo m'imaginava una trobada sensual, lenta...

Però quan ens vam trobar, el Marcel anava drogat, i la trobada no va ser ni lenta ni sensual, sinó que va emprendre des del principi un ritme vertiginós al qual em vaig adaptar tant com vaig poder fent l'esforç d'estar a l'alçada de la situació; però cada pas que fèiem evidenciava que allò era un desastre, fins que, cansada dels seus intents per tenir una erecció i adonant-me de la magnitud de la tragèdia (en sentit invers al de la novel·la del Monzó), el vaig frenar, que no va ser fàcil, vaig agafar el timó i amb tacte però amb convicció vaig aconseguir... que s'adormís. Sí. I jo allà... al seu costat... nua... mirant-me'l.

Sobre el redescobrimt del sexe, o sobre llops disfressats de xais o sobre... què coi estic fent?, contemplant-lo... repassant els seus tatuatges... reflexionant, assumint... i pensant què coi hi feia allà. I vaig marxar.

Capítol 2. Pau

Així, i canviant d'estratègia, vaig mirar al meu voltant i hi vaig veure en Pau, un home divorciat de feia temps, de bon veure, considerat i intel·ligent; i sense pensar-m'ho massa, vaig anar a declarar-m'hi tota decidida; però quan hi vaig anar, em va veure venir i sense manifestar res de res, ni la més mínima afecció, em va ensenyar la sortida (he dit que era intel·ligent?).

Capítol 3. Eugeni

En una trobada vaig conèixer l'Eugeni. Què dir de l'Eugeni? Un *skin* de més de 40 *tacos*, tatuat i amb arracades, amb un punt gamberro que m'atreia d'allò més, i que em va fer entendre que volia alguna cosa, però es veu que no, i que jo entenc el que vull entendre, i no el que hi ha, o no sé què va passar, perquè passar no va passar res. Això sí, no vaig dormir en tota la nit (i ja en portava unes quantes), però no per practicar sexe.

Capítol 4. Oleguer (part I)

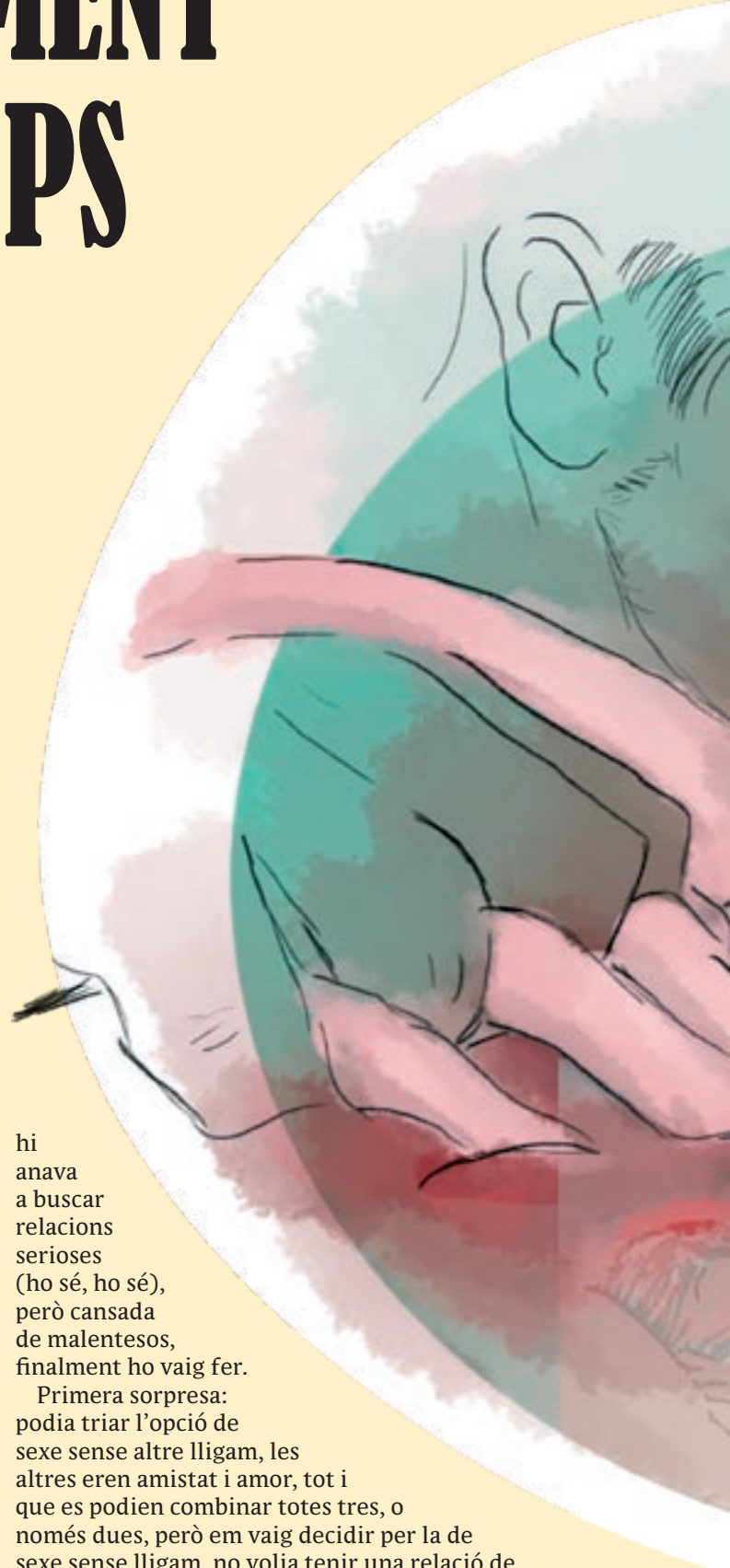
I en aquest punt, i seguint el consell d'aquell personatge d'aquella pel·lícula de dinosaures, vaig decidir fer cas a l'expert que m'aconsellava crear-me un perfil en una web o aplicació per trobar parella. M'hi havia resistit pensant que allà la gent

hi anava a buscar relacions serioses (ho sé, ho sé), però cansada de malentesos, finalment ho vaig fer.

Primera sorpresa: podia triar l'opció de sexe sense altre lligam, les altres eren amistat i amor, tot i que es podien combinar totes tres, o només dues, però em vaig decidir per la de sexe sense lligam, no volia tenir una relació de parella estable ni romàntica; tot i així, pensava que tampoc volia algú per només tenir sexe (antigues concepcions heretades...) i que la web em permetria tenir, no només un amant, sinó un amic amb qui sortir, fer senderisme, anar al teatre... i tot això ho vaig posar en el perfil. Per tant, em vaig convèncer que no pot ser anar tenint sexe sense més ni més.

I encara no havia passat una hora amb el perfil penjat, que ja estava xatejant; fins i tot en una estona ho feia (xatejar) amb tres persones alhora; estava fora de mi, sense temps per pensar què deia ni què deixava de dir, absolutament desbordada, nerviosa i francament sorpresa. Després vaig saber que clicant a la pestanya "darrers" pots veure les últimes persones que s'han donat d'alta a la web, i llavors vaig entendre tant d'interès.

I entre els que em van obrir hi havia l'Oleguer, que em va oferir sexe i només sexe (bé, com els altres), i jo li vaig explicar allò de l'amic, del senderisme, del teatre... Ui! Això no ho trobaràs, va dir, però mentre, si vols bon sexe, avisa'm. Em va fer gràcia, la seva sortida. Però els vaig anar dient

mi; al final només vam ser nosaltres dos, però sense ella saber-ho; coses que passen. Sexe una mica dur, amb un parell de mastegots inclosos, que van demanar aclariments; per oblidar. El nivell de cremor va baixar... bastant (de l'ensurt).

Capítol 7. Oleguer (part II)

Amb aquestes, que vaig modificar el perfil de la web i hi vaig afegir l'amistat; a veure si això del senderisme i tal es podia complir. Però traint-me a mi

fes aquestes coses, i li vaig dir que no, per favor; però després, l'Adrià, amb la seva oratòria ja coneguda, va aconseguir que el practiquéssim. I també el Ricard, que en una conversa que vam tenir no em vaig adonar que ja estàvem amb el sexe virtual; i clar, vaig contactar amb l'Oleguer, perquè llavors ja tenia ganes de practicar-lo amb ell. Perquè la veritat, vaig descobrir que m'agrada parlar de sexe, i posar-me calenta i posar-los calents... ves.

I en això que em vaig trobar amb en Joaquim, però en Joaquim viu a gairebé dos-cents quilòmetres de mi, i només hi ha l'opció del sexe virtual, perquè no recorreré aquesta distància per un clau, i a ell tampoc el vaig veure molt disposat; molt calent i amb ganes sí, però per recórrer aquests quilòmetres no. Va proposar a mig camí, però tampoc.

Sobre el redescobriments del sexe, o sobre llops disfressats de xais o sobre... què coi estic fent?

Però tot i així, al final he vist que no em convenç, això del sexe virtual, i és que amb les postures que em demanen, les fotos i la conversa constant que necessiten, jo no puc estar per mi, i agafo fred, perquè ara cap aquí, ara cap allà, mòbil amunt, mòbil avall, i no acabo; ara, això sí, si no els dic que he acabat, no estan contents, se'ls ha de dir que sí, i que molt bé, i que tal i qual. Per això, que ara, ja no.

Capítol 9. Jaume

En Jaume, aquest sí duia una bona disfressa de xai, vam xatejar en dues ocasions, vam quedar en persona per prendre alguna cosa i passejar, i el sexe encara no havia sortit a la conversa. Semblava que aquest sí que podria ser la persona amb la qual fer senderisme i tenir sexe sense lligar-nos més com a parella. Vam seguir xatejant i vam tornar a quedar, i finalment, xatejant, vam parlar de sexe...

Que si no volia sexe oral amb condó (els altres s'hi van avenir, tot i rondinar), que si m'ho havia d'empassar tot (insistent), que si em volia obedient, que si el joc, que si sense límits, que si volia que fóssim tres i ell mirar, uuffffff! I més coses que no cal explicar. I aquí ja vaig posar... el meu límit. Res dolent, oi, però a mi no m'agrada, i ell que no ho treu fins que han passat dues setmanes llargues.

Doncs res, com diu ma germana, *next!* Per una urgència en cas que la cremor torni a pujar, puc avisar l'Adrià o l'Oleguer, depenent de si em ve de gust una cosa més tranquil·la o no tan tranquil·la. I a seguir buscant que encara no vull renunciar a trobar un bon amic. I *next, next, next.*

PD: us deixo el text eròtic que vaig escriure (s'ha de llegir amb tranquil·litat, amb la tranquil·litat que em creia que tindria amb el Marcel):

M de gigoló

Sentia la seva presència, sobreeixint darrere meu. Va desfer els gafets, i les seves mans lliscaren cap endavant. Vaig notar l'escalfor en els meus pits i la irrupció del desig pel frec dels seus dits. Abaixà els braços i em va estrènyer cap a ell i mentre advertia com creixia la seva virilitat, vaig deixar que em mentís a cau d'orella.

que no. Sobre el redescobriments del sexe, o sobre llops disfressats de xais o sobre... què coi estic fent?

Capítol 5. Adrià

L'Adrià estava ben amagat a la web, i va aparèixer de cop davant meu, al cap de dos dies, amb una bona disfressa de xai, ai ai ai sí. I amb habilitat i bona oratòria, es va desempallegar del senderisme i del teatre i em va ficar al seu llit després d'acceptar el "no ho farem a pèl". Un xic fetitxista, l'Adrià, però res que no fos bonament acceptable, i tot molt secret i amagat, ni números de mòbil (telegram secret), un correu pràcticament anònim (de: adrià adrià), però finalment bon sexe però sense res més, amb temps, tranquil·litat, gaudint, genial. I la cremor va començar a allunyar-se.

Capítol 6. Ricard

Un altre llop disfressat de xai; parella oberta, deia en el seu perfil, i volia un trio amb la parella i amb

mateixa, i després d'haver fet el pas de quedar amb un parell només per tenir sexe, vaig contactar amb l'Oleguer (m'havia fet gràcia el comentari, era més jove que jo: morbo total, i a més havia tingut la decència de no tornar a insistir), i vam quedar, i vam tenir sexe, no tan tranquil com amb l'Adrià, però molt millor que amb el Ricard. Més que millor, m'ho vaig passar francament bé. La cremor en aquells moments ja la tenia controlada.

Capítol 8. Joaquim

I per descobriments, el del sexe virtual. L'Oleguer em va preguntar directament si el volia practicar la primera vegada que vam parlar, sempre tan directe ell, i jo em vaig quedar astorada que algú

Escolta el pòdcast dels relats del 8è Concurs de Narrativa Curta La Gralla

Col·laboren:

La Gralla

INSTITUCIÓ PUIG - PORRET
FUNDACIÓ PRIVADA CATALANA

En la propera edició: Ramon Barniol Llimós, de Sant Julià de Vilatorrada

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

338

 CONSORCI PER A LA
NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA

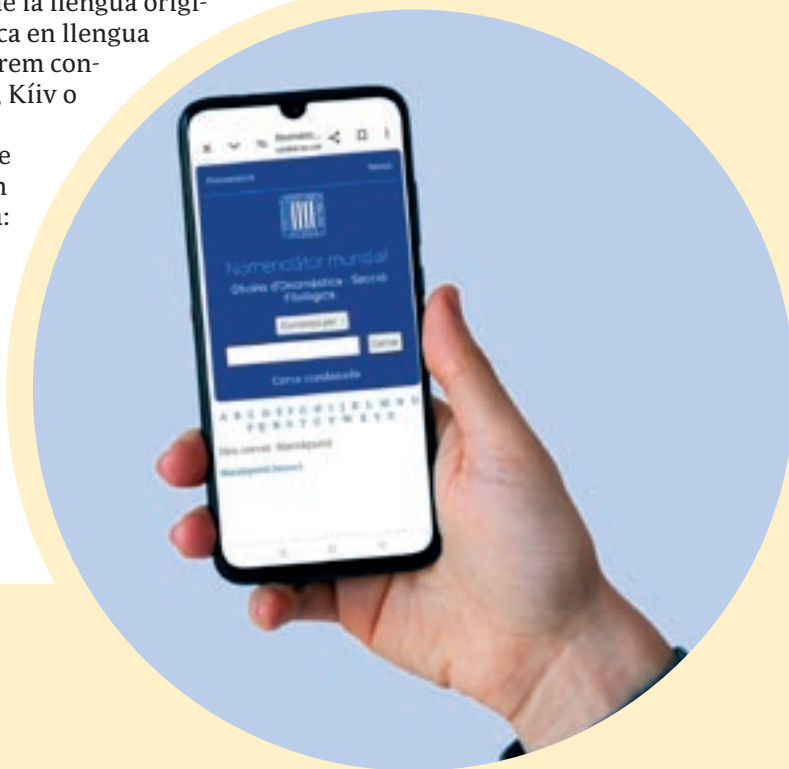
El nomenclàtor mundial

Fa dies vam veure que hi havia un recurs lingüístic, el *Nomenclàtor oficial de toponímia major de Catalunya*, que ens podia ser molt útil. Avui en veurem un altre, el *Nomenclàtor mundial*, que és indispensable per als periodistes, per exemple. El podeu trobar a la pàgina de l'Institut d'Estudis Catalans i ha estat promogut per la Comissió de Toponímia de Catalunya. Té com a finalitat principal fixar les formes de la toponímia de fora de l'àmbit de la llengua catalana per a un ús públic general en català (mitjans de comunicació, obres de caràcter divulgatiu, cartografia, ensenyament, etc.).

En aquesta obra es prioritzen les formes d'ús més general, tant si són adaptades al català (per exemple, Milà, en italià *Milano*) com si són preses de la llengua original (per exemple, Oxford) quan no tenen una forma específica en llengua catalana o aquesta no té un ús consolidat en català. També podem consultar com s'escriuen correctament topònims com Marràqueix, Kíiv o Zimbàbue.

Per a l'estudi d'aquests topònims, s'han consultat les obres de referència més rigoroses des del punt de vista científic que han permès determinar quins topònims han estat adaptats al català: l'*Atlas del Món*, de J. M. Rabella; l'*Atlas universal*, de l'Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya; el *Gran Larousse Català*, i la *Gran Enciclopèdia Catalana*. Quant a les formes oficials, els autors de l'obra han consultat la cartografia oficial de cada país i la documentació disponible a la pàgina web del Grup d'Experts de les Nacions Unides en Noms Geogràfics (GENUNG).

Si us interessa consultar el *Nomenclàtor mundial*, el trobareu a: <https://nomenclator-mundial.iec.cat/>

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de vic.ass@cpnl.cat

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

VIURE A CATALUNYA.
APRENEM CATALÀ
des de l'amazic

Material didàctic del Departament de Cultura per aprendre català adreçat a persones que tenen com a llengua primera l'amazic.

amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

EL 9 NOU

Ho podeu trobar a: EL9NOU.CAT

UNITAT 11: El menjar

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jaume Espuny

EMERSON, LAKE & PALMER

'Pictures at an Exhibition'

Shout! Factory, 1971

A finals de la dècada de 1960 es va posar de moda en el món del rock formar els anomenats súper grups. I el paradigma va ser Emerson, Lake & Palmer, creat el 1970. Keith Emerson provenia de The Nice; Greg Lake, de King Crimson, i Carl Palmer, d'Atomic Rooster. I tots tres van ser més o menys els responsables que el rock progressiu o simfònic es vengués com xurros. Aquest *Pictures at an Exhibition* és el seu tercer disc i el primer en directe. I està basat en una obra per a piano de 1874 del compositor rus Modest Musorgski, que més tard, el 1922, va ser orquestrada per Maurice Ravel. I aquí sonen com un tro els teclats d'Emerson (moog, sintetitzador, orgue...), el baix i la veu de Lake i la meravellosa bateria de Palmer. El tema principal és "Promenade",

que sona tres vegades al disc, amb diferents arranjaments, però les que de seguida entren al cervell són "The Gnome" i "The Great Gates of Kiev", totes dues una bogeria. Hi ha tres cançons, però, compostes per Emerson, Lake & Palmer, potser per desintoxicar: "The Sage", "Blues Variation" i "The Curse Of Baba Yaga", que no desentonen gens i ni t'adones del canvi. El disc és excel·lent i va agradar molt, tot i que també hi havia gent que l'odiava. I més d'un amant de la música clàssica es va estirar els cabells. Actualment, escoltes el disc i penses que sona tant o més bé que quan va sortir ara fa més de 50 anys.

NOTES

Exposició per homenatjar la figura de Xesco Boix

Aquest 2024 es compleixen els 40 anys de la mort de Xesco Boix, una figura clau per entendre la cultura a casa nostra i un dels grans precursors a Europa del que ara s'anomena música per a públic familiar (abans animació infantil). I per homenatjar la figura del cantant, fins al 24 de juliol el Casal Pere Quart de Sabadell acull l'exposició "Xesco Boix encara canta", amb panells informatius, música, imatges i altres elements que ajuden a copsar tota la dimensió artística i humana de l'artista. La mostra és una iniciativa de la Comissió Exposició Xesco Boix, que ha estat recopilant el material expositiu al llarg de quatre anys i ha rebut el suport d'Òmnium Cultural. Francesc Boix i Masramon va ser un músic i animador infantil molt carismàtic. Es va donar a conèixer com a membre del Grup de Folk el 1966 i més endavant es va anar especialitzant

en música per a infants i va ser el culpable del disc *Ara va de bo* (1971), que va donar origen al grup del mateix nom. De braçet amb Jordi Roura, van construir un repertori i una manera de fer concerts que

mig segle després encara és del tot vigent. A partir del 1974 va actuar gairebé sempre en solitari. Als seus concerts combinava adaptacions al català de peces del cançoner folk d'arreu del món (era bon amic de Pete Seeger, del qual va traduir moltes peces), cançons populars i algun tema propi. Va deixar enregistrats més de 30 discos i va escriure una desena de llibres. Les crisis depressives que patia van fer que morís a Malgrat de Mar el 21 de juliol de 1984 atropellat pel tren quan només tenia 38 anys. Avui, però, 40 anys després, la seva veu encara ressona.

EL TEST

Mireia Farrés (Estrès Rural)

Primer instrument que vas aprendre a tocar. El piano i el saxo. **Primer grup/coral del qual vas formar part.** La Big Band de Manlleu. **Primer concert que vas fer en directe.** Amb la Big Band als jardins de Can Puget de Manlleu. **Primer disc que et vas comprar?** El *Ben endins* de Sopa de Cabra. **Quants discos tens aproximadament?** En tinc pocs. Escolto música a l'Spotify i a YouTube. **Grups o músics de capçalera.** The Beatles i Red Hot Chili Peppers. **Un concert (com a públic) per recordar.** El de Red Hot Chili Peppers a l'estadi Olímpic Lluís Companys de Barcelona.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

ALIZZ 'Conducció temeraria'

Darrere d'Alizz s'hi amaga Cristian Quirantes, un xicot de Castelldefels conegut per ser productor d'artistes com C. Tangana que fa tres anys va debutar en solitari amb l'àlbum *Tiene que haber algo más*. Ara hi torna amb un disc de pop en majúscules on destaquen les peces que ha gravat amb col·laboracions: Maria Arnal sembla la cantant de Mecano –una mica distorsionada– a *Despertar* i Renaldo i Clara canten en català a *No ho sé*. La producció, evidentment, venint de Quirantes, és impecable. Això sí, ja no hi ha l'efecte sorpresa del primer disc.

LA CORDA FLUIXA 'Ni quarts ni hores'

La Corda Fluixa va néixer l'any 2018 a Barcelona quan quatre amics d'infantesa nascuts a la Cerdanya es van retrobar estudiant i treballant a la capital catalana. Allà van començar a fer cançons de pop festiu amb un aire folk i van editar un parell de discos produïts per Carlos Avatar. Ara treuen el tercer, *Ni quarts ni hores*, que han decidit autoproduir-se i autoeditar-se sense presses ni urgències. La cançó més destacada és "Sentim l'amor", dedicada al desaparegut cantant de Strombers Ferran Gallart. Un treball honest i sincer.

MALAS COSTUMBRES 'El mismo rincón'

Malas Costumbres és una banda nascuda a Mojà el 2021 que finalment ha debutat discogràficament gràcies al suport de Cases de la Música. El grup, que mescla rock sud-americà i pop-rock ibèric (amb referents com El Canto del Loco, Perea, Fito & Fitipaldis...), està format per Iván Bruzzoni (veu i guitarra), Marc Valldeoriola (guitarra i teclat), David Trillo (baix i veu) i Pablo Villamarín (bateria), i tot i que van començar tocant com a *hobby* el resultat del seu primer treball és força esperançador. Ideals per rematar una festa major a altes hores de la matinada.

ELS MILLORS MINUTS DE LA NOSTRA VIDA

Jordi Remolins

El detonador d'una dècada de glòria

El que va passar durant els noranta va ser excepcional. Veníem d'una dècada fructífera en música comercial, però on el talent brillava per la seva decadència. Les bandes aconseguien fer alguna cançó que destacava en unes emissores d'FM que repetien una vegada i una altra els mateixos temes fins que les orelles o t'explotaven o bé els acabaven assimilant. En aquest context les formacions independents capitanejades per Hüsker Dü, Sonic Youth i REM avançaven a pas ferm com tres taurons que mostren l'aleta per fora l'aigua. I per sota el corrent moltes altres formacions de diversos gèneres (Pixies, Jesus & Mary Chain, Dinosaur Jr, Mudhoney, New Order) que empenyien cap a l'eclosió d'una forma molt més creativa d'expressar-se del que ni tan sols havíem somiat fins aleshores. Els dinosaures seguien pasturant com ho fan encara actualment, sobretot perquè a molta gent li resulta molt còmode fer-se una fotografia al concert de Bruce Springsteen per compartir-la a les xarxes socials i fer veure que són uns melòmans de primera. Però en realitat és gent que si la poséssim a la tessitura de triar entre la música i la xarlotada, sempre es quedarien amb la segona opció.

I aleshores va arribar Nirvana i van dinamitar-ho tot, igual com els Sex Pistols ho havien fet el 1977. Quan el setembre de l'any 2000 EL 9 NOU va liquidar el suplement *L'Extra*, ens va demanar a les tres persones que hi comentàvem discos clàssics (Jaume Espuny, Sagi Serra i un servidor) que esmentéssim els que creïem essencials de la història de la música. Vaig triar-ne un de bandes sonores d'Ennio Morricone, l'*Ace of Spa-*

des dels Motörhead i el *Nevermind* dels Nirvana. Aparegut el 1991 sota la producció de Butch Vig, el grup d'Aberdeen (Washington) va aprofitar la seva proximitat amb Seattle per convertir-se en els principals abanderats del grunge. A còpia de despullar una música que feia temps que estava ofegada en capes de sintetitzadors, produccions castradores i lletres estúpides, els

adeptes a aquest gènere proposaven un retorn a uns sons primitius sense menystenir ni la melodia ni les cançons.

Al seu primer disc *Bleach* ja van aconseguir transcendir l'escena local, però amb *Nevermind* van arribar a tots els racons del planeta. I allò que en altres bandes no deixa de ser numerologia de vendes, va suposar un contagi efervescent que va motivar molts joves a aconseguir un instrument, muntar una banda i imitar aquell grup que sota una aparença de simplicitat aconseguia uns resultats tan brillants. Molts no van passar del garatge de casa, però en l'abundància van aparèixer fruits molt més profitosos dels que hauríem assaborit en cas de donar continuïtat a la morralla dels vuitanta. Els resultats van propagar-se en les cançons, però també en l'art dels discos i en la cultura musical que van comportar.

La resta ja és història. En lloc d'aprofitar la tirada de l'èxit, In Utero va recloure's en la fressa i l'anticomercialitat. I el 5 d'abril de 1994, Cobain va agafar una escopeta i va estripar-se el cap. S'havia acabat Nirvana, però el món tenia un nou màrtir on emmirallar-se. I durant uns anys, a fe de déu que va funcionar.

24 de setembre de 1991
Nirvana publica 'Nevermind', el disc que va sacsejar l'escena musical dels noranta.

GASTRONOMIA

Eva Remolina / AMIC

Lluç en salsa verda

INGREDIENTS:

- 4 lloms de lluç fresc
- 3 grans d'all
- 1 ceba petita
- 1 manat de julivert fresc
- 1 got de vi blanc sec
- 1 got de fumet de peix (o caldo de peix)
- 1 cullerada de farina
- Oli d'oliva verge extra
- Sal
- Pebre blanc
- 8-10 cloïsses
- 1/2 tassa de pèsols

PREPARACIÓ:

Piqueu finament la ceba, els alls i el julivert fresc i reserveu-ho. Si feu servir cloïsses, poseu-les en aigua amb sal durant almenys 30 minuts per eliminar-ne la sorra.

En una paella gran, escalfeu un raig d'oli d'oliva a foc mitjà. Afegiu-hi la ceba picada i sofregiu-la fins que estigui transparent. Afegiu-hi els alls picats i sofregiu-ho durant un minut més, fins que desprenguin la seva aroma.

Incorporeu una cullerada de farina a la paella i remeneu-ho bé perquè es barregi amb la ceba i els alls. Cuineu-la durant un minut per eliminar el gust de farina crua.

Incorporeu el vi blanc a la paella i remeneu-ho constantment fins que la farina es dissolgui completament i la salsa comenci a espessir-se.

Afegiu el fumet de peix a la paella i remeneu-ho bé. Porteu la mescla a ebullició i després reduïu el foc per deixar que la salsa es cuini a foc lent durant uns cinc minuts, fins que espesseixi lleugerament.

Salpebreu els lloms de lluç i poseu-los a la paella amb la pell cap amunt. Cuineu el peix durant uns cinc o set minuts, depenent del gruix dels lloms, fins que estiguin cuits però no secs.

És el moment d'incorporar-hi les cloïsses i els pèsols i a continuació tapeu la paella. Cuineu-ho fins que les cloïsses s'obrin, de tres a cinc minuts.

Afegiu el julivert picat a la paella i remeneu-ho suauement per distribuir-lo per tota la salsa. Rectifiqueu de sal si és necessari.

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Joan Millaret i Valls

'Memory' De Michel Franco

Atípic melodrama sanador

Memory, de Michel Franco, arriba als nostres cinemes després de passar per diferents festivals de cinema com el de Venècia, on el film del cineasta mexicà va guanyar la Copa Volpi al millor actor per aquest paper al passat Festival Internacional de Cine de Venècia. *Memory* és un acurat i atípic melodrama sentimental de coproducció mexicana-americana que ens presenta Sylvia (Jessica Chastain), una treballadora social, mare soltera, exalcohòlica i amb traumes de violència familiar, que veurà com la seva vida fa un tomb inesperat quan es creua amb un antic conegut d'adolescència en una reunió de companys d'institut, Saul (Peter Sarsgaard), ara un adult afectat de demència. Aquest inesperat encontre posarà damunt la taula els records dolorosos del passat d'un i la desmemòria irreversible de

l'altre per encarar un futur incert però amb esperança.

El director de films com *Chronic* (2015), *Las hijas de abril* (2017) i *Nuevo orden* (2020) ha dirigit aquesta bonica i esperançadora pel·lícula plena d'humanitat i bondat amb l'ajuda de dos grans actors, autèntics punts del film. D'una banda, Jessica Chastain, l'actriu nord-americana de films com *Interstellar* (2014, Christopher Nolan), la guanyadora de l'Oscar per *Los ojos de Tammy Faye* (2021, Michael Showalter), i que ara mateix tenim en cartellera en l'estimable film americà *Vidas perfectas* (Benoît Delhomme). I de l'altra, Peter Sarsgaard, actor a *El precio de la verdad* (2003, Billy Ray) o *An education* (2009, Lone Scherfig). Completen el repartiment Brooke Timber, Merritt Wever, Elsie Fisher, Josh Charles i Jessica Harper.

OFERTA CULTURAL

M. Erra / T. Terradas

La Casa Azul tanca el festival Mollet Music Week

La Casa Azul. Mollet Music Week. Parc de Ca l'Estrada, Mollet. Divendres, 19 de juliol, 20h.

La Casa Azul tancarà el MMW aquest divendres al parc de Ca l'Estrada, coincidint amb els 25 anys de la publicació oficial de la seva primera cançó, *El sonido efervescente*. Amb els anys, el grup ha esdevingut una banda poderosa i consolidada. Liderada per Guille Milkyway, té un dels millors directes i posada en escena del país.

Els Men in Swing, a Valldaneu

Men in Swing Big Band & Balladores. Ermita de Valldaneu, Sant Martí de Centelles. Dissabte, 20 de juliol, 22.00h.

Els Men in Swing, el popular grup que marida ritmes de jazz, claqué o el lindy-hop, celebra enguany el 10è aniversari. Per aquest motiu, s'ha reforçat com a *big band* per presentar un espectacle a l'entorn de la història del swing.

ORIGINAL

VS.

REMAKE

'Yojimbo'

País: Japó

Direcció: Akira Kurosawa

Intèrprets: Toshiro Mifune, Eijiro Tono, Tatsuya Nakadai, Seizaburo Kawazu, Kyu Sazanka i Isuzu Yamada.

Aquesta obra mestra de la cinematografia mundial relata com al segle XIX, en un Japó encara feudal, un samurai arriba a un poblat on dues bandes de mercenaris lluiten entre si per al control del territori. Amb ella, Kurosawa va tornar a renovar el cinema de samurais i va donar protagonisme a la figura de l'antiheroi. Amb l'entrega de la segona pel·lícula, el 1962, es va completar un díptic apassionant en el qual les espases del samurai vencen el revòlver del lluitador modern que ve de la ciutat.

1961

1964

'Por un puñado de dólares'

País: Itàlia, Espanya i Alemanya

Direcció: Sergio Leone

Intèrprets: Clint Eastwood, Gian Maria Volonté, Marianne Koch, Antonio Prieto Puerto i José Calvo.

Akira Kurosawa va acusar i va denunciar el director per haver fet un *remake* no autoritzat de *Yojimbo*, per la qual cosa la pel·lícula va tenir problemes legals. Malgrat això, aquesta versió va establir les bases del *spaghetti western* com a subgènere cinematogràfic i va llançar a la fama tant Clint Eastwood com Sergio Leone. Els paral·lelismes innegables que existeixen entre elles són una excusa meravellosa per visitar dues pel·lícules que no podrien ser més complementàries.

PASSATEMPS

MOTS ENCREUATS _ Pau Vidal

HORIZONTALS: 1. Com pot ser que no empetiteixin els Ives, les empreses, per ser-ho? / 2. Dificulto la vida d'en Rafael el flamenc. Tub medicinal per a l'endemà / 3. Aquesta no és en Rafael, però és flamenca. Carrer barceloní on en Ramon llegeix la crònica. No a mitges / 4. Index dels qui tenen poca feina. No està preparat per ser un superdotat / 5. Botiguer venent botifarres?: no, traïdor. Centre històric de Timor / 6. Dins la copa. Pes per unitat de superfície, com els grams de formatge / 7. Antiga semítica amb reina incorporada. Filipí, australià o cretenc / 8. És al zinc com al crit el crític. Fer el mínim necessari per tornar / 9. Gat menut com un cap de xinxeta. Pessics de cel en mig del bosc. Això d'abans / 10. Enzim que catalitza molècules al contrari. Pasta remenada per un en forma de creu / 11. Mitja dosi de sodi. Liquidaríeu el congrés de les monges. L'altra meitat / 12. Té l'icor ben alterat, aquest nano. Senyal que arriba en Tintín / 13. Prendré la mesura d'anar a buscar un fill. Auxili, sou argentí!

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											
13											

VERTICALS: 1. Comissaria del castell. Cama postissa per a curts de talla / 2. Arbre de la broma. Pedres verdes com anells. Al cor d'en Cardús / 3. Extingit a tot arreu menys a Andorra. Incomparable combinació: celebració de dues misses / 4. Prurit d'una intensitat patològica. Aproximació al porró / 5. Gen en mal estat. Fragment, que també ho és d'una infracció. Estrena de teatre / 6. Beneita, mira com has deixat la titola! Una altra beneita, però per crèdula / 7. Màxim culpable de l'homicidi. Anorèctica, potser

per una qüestió anímica. Segona part del carrer / 8. Ni tendrum ni venal: animal ben jovenet. Ja la digeriré, és una capa damunt la vela / 9. Invento el vídeo sense entrada. Sortint de la paret, en aquest cas cap al sostre / 10. A un no el deixa sortir al balcó, a l'altre prendre una decisió. Punxes de pinta que malmeten els peus / 11. Lliure empresa. Amable suggerència de fer-te una cara nova. Article en flor / 12. Per entrar al santoral li sobra una lletra. Instruments de percussió estranyament clorats.

SUDOKUS

Ompli la quadrícula de 9x9 caselles dividides en subquadrícules de 3x3 amb les xifres de l'1 al 9. No s'ha de repetir cap xifra en una mateixa fila, columna o subquadrícula.

Dificultat: mitjana

				3				7
			8		1	5		
	3	4		2		1	8	9
						9		4
	9		7		8		2	
3	7	1			4			
8	1		6					9
5			1	8		4		
				5				8

Dificultat: molt fàcil

	5			3		7		
				5	2	3		
3		4	9		8	6	2	5
4	2		3	8	7			9
	6	7	2	4	9	5		3
		8						2
		3			1		5	
7				2		8	4	
5	8	2	7	6				

QUADRE NUMÈRIC

2	+		-	6	-1
+		+		-	
4	-	8	+		5
-		-		-	
	+		-		3
-1		10		-8	

SOPA DE LLETRES

W	N	Y	Q	A	S	A	D	E	B
F	G	V	P	H	A	L	F	W	G
U	V	O	C	U	L	L	E	R	A
R	C	V	T	B	O	E	W	K	N
A	O	A	X	K	S	A	G	R	I
W	I	D	7	D	S	P	R	X	V
P	B	P	E	F	A	A	P	F	E
O	J	Q	H	T	C	Q	L	F	T
K	S	P	A	T	A	V	E	L	L
S	A	L	E	R	K	B	T	B	O

Trobeu aquestes paraules a la sopa de lletres. Poden anar en qualsevol direcció. Les paraules poden compartir lletres a mesura que es creuen.

- Batedor
- Cassola
- Copa
- Cullera
- Ganivet
- Llevataps
- Olla
- Paella
- Plat
- Salер

SOLUCIONS

	8-	10	1-
3	5	1	7
5	9	8	4
1-	6	3	2

S	A	L	E	R	K	B	T	B	O
K	S	P	A	T	A	V	E	L	L
P	B	P	E	F	A	A	P	F	E
W	I	D	7	D	S	P	R	X	V
A	O	A	X	K	S	A	G	R	I
R	C	V	T	B	O	E	W	K	N
U	V	O	C	U	L	L	E	R	A
F	G	V	P	H	A	L	F	W	G
W	N	Y	Q	A	S	A	D	E	B

2	5	9	4	3	6	7	1	8
8	7	6	1	5	2	3	9	4
3	1	4	9	7	8	6	2	5
4	2	5	3	8	7	1	6	9
1	6	7	2	4	9	5	8	3
9	3	8	6	1	5	4	7	2
6	4	3	8	9	1	2	5	7
7	9	1	5	2	3	8	4	6
5	8	2	7	6	4	9	3	1

Dificultat: molt fàcil

1	5	8	4	3	9	2	6	7
9	2	6	8	7	1	5	4	3
7	3	4	5	2	6	1	8	9
6	8	2	3	1	5	9	7	4
4	9	5	7	6	8	3	2	1
3	7	1	2	9	4	8	5	6
8	1	3	6	4	2	7	9	5
5	6	9	1	8	7	4	3	2
2	4	7	9	5	3	6	1	8

Dificultat: mitjana

1	C	O	M	P	E	T	I	T	I	V	E	S
2	A	M	A	R	G	O	E	D	E	M	A	
3	L	M	U	N	T	A	N	T	A	N	E	R
4	A	T	U	R	I	N	D	O	T	A		
5	B	O	T	I	F	L	E	R	I	M	O	
6	O	P	R	A	M	A	T	G	E			
7	S	A	B	E	A	I	L	L	E	N	C	
8	Z	I	N	C	I	C	A	P	S	A	N	
9	X	I	N	C	L	A	P	S	A	P	A	
10	A	S	A	G	I	L	L	A	S	P	A	
11	N	C	L	O	U	R	I	E	U	A		
12	A	R	I	O	S	E	R	R	E	L	L	
13	A	D	O	P	T	A	R	E	S			